

налъ къмъ Х. Димитъръ. Още съ влизането му, Х. Димитъръ го „хлопналъ по капацината“ съ лопатата. „Че една, че двѣ“, додѣто въоръжениятъ юзбашия прѣскочилъ прага на срама прѣдъ едно дѣте на 16 години и почналъ да вика за помощъ. Пристига едно заптие, но той и него „прострѣлъ на земята“. Когато юзбашията се оплакалъ на властитѣ, турцитѣ освѣнъ че не го послушали, но го нахокали, че съ всичкия си каяфетъ се оставилъ заедно съ заптието да бжде битъ отъ едно дѣте. Юзбашията умрѣлъ слѣдъ нѣколко недѣли.

Вече на седемнадесетъ години, Х. Димитъръ си ушива „колчаклии“ потури, оставилъ на баджацитѣ имъ по двѣтри незакопчани пѣтелки (тогава привилегия само на турци), и съ наметната абичка, кривнатъ калпакъ и пискюллия поясъ минава край турскитѣ кафенета. Подобенъ маниеръ на носене, прѣдъ тогавашнитѣ очи на турцитѣ, освѣнъ че е билъ прѣдизвикателенъ „сербезликъ“ но нѣщо повече: „ама чорбаджиларъ, ножа вече допрѣ до кокала“, говорѣли агитѣ.

Обаче, най-интересниятъ подвигъ на Х. Димитровитѣ млади, паметенъ за чорбаджитѣ въ Сливенъ, е билъ случая съ извѣстния въ града *Чорбаджи Йоргаки*. Единъ недѣленъ день на 1857 г. Х. Димитръ съ другари се веселѣлъ въ бахчата на горния чорбаджия. Компанията около съблазнителния гивечъ се веселѣла и провиквала по сливенски, вдъхновявана отъ врѣме на врѣме отъ огнената сливенска папазка, която изобилно се разливала изъ нѣколко бѣклици, изстудени въ близката бистра вадичка.¹⁾ Въ туй врѣме минава чорбаджи Йоргаки съ всичката осанка на човѣкъ-чорбаджия, а при това такъвъ, който си пиелъ кафето заедно съ мюте-сарифина и седѣлъ колѣно до колѣно съ валията. Минавалъ си човѣка съ непоколебимото убѣждение, че тия весели *хланета* ще му станатъ на крака, още повече, че самитѣ турци правѣли това на по-виднитѣ бѣлгарски чорбаджии, а заптитѣ имъ стоели „диванъ чапразъ“. Но какво било очудването му, когато тия „непрокопсани“ синове освѣнъ че не си показали „човѣщината“, а взели още по-свободно да се изтѣгатъ отпрѣдъ му и да се провикватъ на провала. На чорбаджи Йоргаки само не му припаднало, и съ стиснати юмруци се спуща къмъ тѣхъ да ги псува и пжди. Х. Димитъръ, безъ да му мисли, скача на кракъ, хваща хълбоцитѣ на чорбаджията съ юнашката си „панча“, и го метва на нѣколко крачки, за да го „насади“ върху единъ трѣненъ плетъ. Йоргаки изохкалъ като закланъ, грабва си „шубур-

¹⁾ Както се видѣ, Каницъ нарича сливенското вино „огнено“. Зах. Стояновъ пише, че който не ялъ сливенски гивечъ, той не може да се произнесе справедливо за добритѣ качества на тоя градъ.